

Kullandığım tek sosyal medya twitter kaldı. Ondan da sıkılmaya başladığımı farkediyorum.

Çok fazla laf var, çok fazla ukalalık. Bunları *ortaya çıkaran* bir yer olduğundan değil, tabii ki, biz aslında orada insanların gerçekte ne halde olduklarına yeni şahit oluyoruz. Bir geçiş aşaması belki, bu kadar çok ses duyulmayacak belki ileride. Ancak şimdilerde insanların, diyelim, sahibi duymasın diye ekran görüntüsüyle paylaştığı tivitleri gördükçe, bu iletişim metodunun o kadar da özenilecek bir yol olmadığına kanaat ediyorum.

Alternatifi yok gibi. Yüzyüze görüşmeyi isteyeceğim insan sayısı fazla değil, imkanım olanlar daha az ve uzaktan iletişimin kolaylığını düşününce, nisbeten tercih edilir oluyor. Bununla beraber artık *kafamın götürmediğini* de, yaşıma uymadığını da farkediyorum.

“Onu tesviye edip, düzeltip de ruhumdan ona üfledim mi derhal secdeye kapanın.” 38:72

Bunu okuduğumda, *tesviye* kelimesindeki *süreç* telmihi gözüme çarptı. Tesviye etmek, varolan bir şeyi düzeltmekle olur. Onu tesviye ettiğinde ona secde edilmesindeki emir de biraz *evrimi* akla getirdi, itiraf edeyim.

Derdini anlatabilmek için önce dert lazım.

Yazmakla ilgili asıl konu, bunun bir iş haline getirildiğinde, insanın onlara *yazdıran* dertlerinden uzaklaşması. Profesyonel yazarlarda ortaya çıkan *yavanlaşma* da bundan kaynaklanıyor, anladığım kadarıyla. Çünkü en büyük derdin, yazdıklarıyla birine *dokunmak* olmaktan çıkıyor, *ekmek parası* oluyor. Bunun vasatı da belli, aç kalmamak için ortalama bir yazar oluyorsun.

2013 senesinde *Candy Crush* isimli oyun herkesin *elindeyken*, gördükten sonra şöyle demişim: *Bunu oynarsam, Steam hesabımdaki oyunlar benden ahirette davacı olur.*

Oynadığımız oyunlardan da hesaba çekilecek miyiz?